

[K. B. Andersen.]

Christensen, Ib Nørlund og Poul Westergaard:

Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om den udenrigspolitiske situation?

(Forespørgsel nr. IV).

Ordføreren for forespørgerne (K. B. Andersen) (S):

Det er jo ikke nogen nyhed, at der sker overordentlig meget på det udenrigspolitiske felt og i den udenrigspolitiske debat i øjeblikket. Derfor er det helt naturligt, at alle tingets partier er gået sammen om en forespørgsel til udenrigsministeren, hvori vi beder udenrigsministeren om at give oplysninger om den udenrigspolitiske situation. Vi vil alle lytte med stor interesse til, hvad udenrigsministeren har at sige os.

Udenrigsministeren (Guldberg):

Jeg takker for, at denne forespørgsel giver lejlighed til en debat, som jeg håber kan tjene til en fortsat udvikling af dansk udenrigspolitik på et bredt grundlag.

Regeringens udenrigspolitik bygger på de hovedlinjer, som et stort flertal af folketingets medlemmer, herunder det parti, jeg tilhører, har været med til at udforme i efterkrigsårene.

Den internationale situation har i de senere år været i en vis bevægelse. En sådan giver forhåbninger om en fredeligere tilværelse, men medfører også den usikkerhed, som en dynamisk udvikling i verdenspolitikken indebærer. Nationernes stigende afhængighed af hinanden gør det nødvendigt hele tiden at tilvejebringe en bedre balance mellem de forskellige kræfter.

Endnu er det ikke lykkedes for alvor at komme i gang med arbejdet for at skabe større materiel lighed mellem de forskellige folkeslag og en mere passende balance mellem den tekniske udvikling og ønskerne om at tage hensyn til andre livskvaliteter end de materielle.

Det er ikke alene Danmarks opgave at tilpasse sig den internationale udvikling. Vore muligheder for at øve indflydelse på den har måske aldrig været store, men de er blevet større, efterhånden som vi er blevet inddraget i et nært flersidet samarbejde med andre lande på lige fod.

En udvikling, der uden tab af national og kulturel egenart medfører en begrænsning af den frie udfoldelse til gavn for alle, må anses for heldig.

Det er en naturlig følge af Danmarks placering, at de hovedemner, jeg vil komme ind på i dag, næsten alle har forbindelse med vor deltagelse i multilateralt samarbejde. Det drejer sig om det europæiske samarbejde, forholdet mellem Europa og USA, NATO-samarbejdet, Øst-Vestforholdet, situationen i Mellemøsten og forholdet til den tredje verden.

Den 30. januar i år havde jeg lejlighed til her i folketinget at give en redegørelse for regeringens markedspolitik. Jeg skal derfor ikke gentage de synspunkter, jeg fremførte ved den lejlighed, men her gå mere ind på den politiske side af det europæiske samarbejde.

Grundlaget for det udenrigspolitiske samarbejde mellem EF-landene er Luxembourg-rapporten fra oktober 1970 og den rapport, som blev vedtaget under det danske EF-formandskab som den 2. rapport om det udenrigspolitiske samarbejde, også kaldet København-rapporten.

Gennem disse to rapporter er det udenrigspolitiske samarbejde fastlagt som et løbende samarbejde mellem EF-landene om alle udenrigspolitiske spørgsmål. Det må anses som et naturligt supplement til EF-samarbejdet som sådant.

Regeringen kan tilslutte sig denne opfattelse og er positivt indstillet over for en udvikling og uddybning i overensstemmelse med de nævnte rapporter.

De har begge lige så vel som papiret om den europæiske identitet og topmødeerklæringerne fra henholdsvis Paris og København været offentliggjort.

Regeringen har besluttet at lade udenrigsministeriet udgive en serie pjecer med titlen „Danmark i Det europæiske Fællesskab“ omfattende bl.a. disse rapporter og erklæringer, idet regeringen finder det vigtigt, at der løbende gives oplysning om beslutninger vedrørende det europæiske samarbejde såvel inden for som uden for det, der er omfattet af de gældende traktater.

Mens det politiske samarbejde gjorde gode fremskridt under det danske formandskab i anden halvdel af 1973, betød energikrise, monetære vanskeligheder og regerings-